

עבד השם

רבינו ר' גרשון טברסקי, מנכ"ל מנהל חינוך, מורה מהאבא הגדול, אבל הרב הגאון רבי דוד רבליצקי שליט"א בנו יחידו של הגאון הצדיק רבי שריה רבליצקי זצוק"ל, איננו רואה בעצמו ממשיך דרך או הולך בנתיבות האבא זצוק"ל, שכן - כך הוא אומר על עצמו - רחוק ככל ראייתו ונוכחתי לראות עד כמה גבהו דרכיו של האבא זצוק"ל, והוא חי כל חייו בנתיב לא ידעו אדם, בכלל זה בני ביתו.

הרב רבליצקי שליט"א מצטט: 'זו נשמה מרדור הקודם שהתגלגלה לרדור הזה' - אמר עליו מרן בעל החזון איש זצ"ל, ועדות נוספת, מספר הרב נכירח מארצות הברית, שמרן החזון איש זצ"ל התבטא כבר לפני שנת תשי"ד, בהיותו אכרד על ימים, ש'גם לפני המישים שנה, אז, אכרד כזה נחשב חידוש'. על השולחן מונח ספר מכילתא עתיק, מעברה הפנימי של הבריכה רשימה רב שנתיית לאורך עשרות שנים עד שנת תשע"ח של לימוד בספר נדיר ליל הסדר עם חבר מקשיבים, הרישום מציין את ההתקדמות בכל שנה, זו דוגמה אחת מרהימה - ממחיש הרב רבליצקי שליט"א - למעגל החיים של האבא זצוק"ל, 'השם אורחותיו', מעגל חיים ארוך שנע סביב קבלות, לימודים, וסדרים מסודרים שונים עד יומו האחרון ממש.

האם ניתן לאחר שבוע שלם של עובדות שקלתי לנסות לנפח איוו הגדרה על הגדרות רבלי כן טמורה שהשתקפה מרמותיו של האבא זצוק"ל?

הרי"ר רבליצקי: (חושב לרגע קל) ההגדרה 'עבד ר' מאד בצבצה אצלנו כל הזמן. הוא לא הניח שום מקצוע בתורה, בנגלה ובקבלה, גם בנושאים שרבים לא מתמצאים בהם בכלל, הוא איזן וחיקר והעמיד את הרבר על מתכונתו. כוח הבידור שלו הביא אותו להיות בר סמכא ומקור בעיני תלמידיו ובהנהיג ירושלים ולמנהגים בכלל. היריעות המקיפות שלו, כך שהוא היה יחיד בעולם שירע לומר איוו פניו, כחג שחל בשבת. או מקרים ששמע שקהילה מסוימת, חתונה, חתונה פלוני, שלח אליהם שירעו שאינו כמסורת אבותי.

הרי"ר ממשיך: הכוח הכביר שהביא אותו לדרגות הגבוהות אליהן הגיע הייתה השאיפה לשלימות. והמריות שאותן הזכיר מהערכה והערצה היו הגאון רבי צבי מיכל שפירא זצוק"ל או בעל ה'בן איש חי' זצוק"ל שהיה להם יד בכל חלקי התורה. זה התבטא בקיום המצוות. בתקיעת שופר למשל חישב את

דמותו הפלאית של הגאון הצדיק רבי שריה רבליצקי זצוק"ל, רב בה הנסתר על הנגלה | בנו הרב הגאון רבי דוד רבליצקי שליט"א בשיחה על הליכותיו בקודש פנימה של האבא הגדול זצוק"ל ועל פנקסי הקבלות המפעימות שנחשפו בפרסום ראשון | 'כן גבהו דרכי מדרכיכם'

כל השיטות והשתדל לעשות את כולן, אי אפשר היה לתפוס אותו בחשבון שהוא לא חשב עליו. לדוגמה, באמירת שמע ישראל לאחר נעילה, הקפיד ועודר לכוון שלא לצאת ידי חובת קריאת שמע, כדי לא להפסיד קריאת שמע עם ברכותיה. אמרתי לו, ומה עם שמע ישראל שאומרים ביום כיפור קטן, הרי יש שיטת רבינו תם שאחרי פלג המנחה כבר יוצאים ידי חובת קריאת

שמע. האבא זצוק"ל נענה לי בראשו כמי שאומר 'תנוח דעתך גם שמה מכוונים'. אכן, לא היה שייך לתפוס אותו, הוא היה מחושבן הכל עם כל השיטות. כליל שבת אולי שעה לפני שהוא נפטר, התפללו בביתו תפילת מעריב. בשנים האחרונות קבעו בלילות שבת להתפלל בביתו. בשל הדיתוק למשכיר החפץ ועקב החלשה החזקה הוא לא יכול היה לומר ברכת קריאת שמע, כל מילה הייתה עד מוציאה של נפש, היו מוציאים אותו ידי חובה כשהגיעו לתפילת שמנה עשרה, הוציא אותו אור ממקורבו ידי חובה.

כאשר הגיע לאתה קרשית הוא החווה על המילים. המקורב הבין, האבא זצוק"ל רצה שיוציא אותו ידי חובה בקירוש, היה לו פחד שלא יוכל לשמוע את הקירוש, הוא ביקש לצאת ידי חובה בתפילה. כך גם כמצב של כלות הכוחות ממשי חישב את כל 'יודים כדי לצאת ידי חובת מקומו המצוות. ברכות הגהנין היה מתוך והדרות של הלכה ללא היתרים, כשהיה ממש בתקופה זו יתרחקה. יתנו לו לאכול דבר מה, הוא בירך ואכל. ביקשנו לומר לו עוד קצת, הוא לא הסכים, למה לא כיוונתי. מישוהו וזה יידי 'קחת לאכול ולהוציא אותו בברכה, או אז ניאות יידי. ואם רצו שוב לתת לו היה צורך בעוד אחד שיכיר ויוציא...

דוגמה נוספת: ביום רביעי האחרון הוא ישב חלוש עד רכא, הבת שלי הגיעה ונעמדה בפתח החדר לומר לו שלום, הוא נבעת, ושאל אותי מי זה? אמרתי לו, הבת, הנכדה. הוא אמר לי בתדרה 'מה זה, ייחורד? אמרתי לו, אבא - הבוונה אלי - יכול לשמור. הוא השיב לי 'זה לא לבל הרעות'. המשכתי ואמרתי 'נו, זו נכרה במסור של דבר'. הוא בשלו 'זה לא לכל הרעות'. ניסיתי טיעון אחרון: אבל הדלת פתוחה לרחוב. הוא השיב לי בתמיהה: 'השעה אחת עשרה וחצי בלילה, מועיל דלת פתוחה? שתלך.

כך, מתוך חולשה כללית של כל המערכות, דיתוק לחפצו, חשש מרעות ואסורים וחישב את כל הצדדים, גם כמצב כזה לא היה שייך לתפוס אותו. דרך אגב, בהיותו מאודס נדרש ללוות בנסיעה במונית את האימא עליה השלום חזרה לביתה בראשון לציון, אבל האבא זצוק"ל חשש משאלה של ייחור, אמנם יש את נהג המניית, אך הוא חשש בלילה להסתמך על כך, והסכם שהבת המונית תשלח עוד נוסע מלווה, וניתן על כך תשלום מיוחד.

היתה בכל זאת איזו נקודת חידוש עבורם בסיפורים והעבודות?

הריד רבליצקין אנו קטנים מאד בכדי להצניע על נקודת חידוש, אבל אם כקווים כללים ידענו גם ידענו, או ככל הנגוע ל'בין ארם לחבר' הליכות שהצניע מאד, היו לנו העובדות נילוי כחלק המוסרי של עבודתו. במהלך השבוע התוודענו לסיפורים על כל מיני אלמנות יתומים ומרי נפש שהיו עבורם למשיב נפש, בשנים קודמות הוא היה חולך ועולה קומות כדי לשמח לב נרכאים. נדכאי דוח היו מצויים אצלו וקיבל אותם בסבלנות ואורך רוח על אף קוצר זמנו. כל מיני צדקות עלומות ומעטפות שנשלחו למטות צדקה שונות. כל הדברים האלו היו כמסים באצרותיו ולא ידענו על כך.

סיפר יהודי מחיפה שהוא היה אחראי לגבות עבורו רמי שכירות מדירה שהייתה שייכת לו, הריד השוכר היה אז ספק יהודי ספק גוי, בערבי חגים היה האבא הכ"מ שולח בחורה מעטפה עם סכום כסף כדי להשיב לשוכר היות שהוא הבין שהלה קשה יום.

בכלל היה לו סולם יצוק של ערכי הלכה ומוסר מה נראה מפני מה. פעם שאלתי אותו כמה פעמים חיסר תפילה בגן החמה היא הראה לי על כי חיר במספר האצבעות ומנה אותן, שאלתי אותו מה הסו הוא מנה לי כשהיה אצלו על אביו ומדועו לרסר

פעם היה על אחיו, פעם היה מאושפז לטיפול, כאלו סוגי אוגוסט. אבל לבר זה לא חיסר ולו פעם נוספת לאורך עשרות שנים. רבי שמואל גריינמן שליט"א שהיה מקורב אליו מאד, ממייסדי מניין הוותיקין ונמנה עליו לאורך השנים, סיפר שהוא גם שאל את האבא וצוק"ל והוא הוסיף לו מקרה נוסף, כאשר האימא עליה השלום לא חשה בטוב, הוא ביטל את הקביעות והרציפות של שישים שנה בשל כך שהאימא לא חשה בטוב. על אף שהיה מקפיד על המנהגים כקצו של יו"ד, הורה פעם לערוך 'פריון הבן' בלילה, הייתה זו הוראה מתורשת שכן לא כך המנהג, עד כדי כך היו הדברים שאחר הודשנים שילב בדרשה בירור על מקור המנהג. אך כאשר נשאל על כך האבא וצוק"ל גילה צפוני, הוא אמר שבין באי בית הכנסת יש כהן אחד שאם היו עושים את הפריון ביום היה כהנא יודע על כך, והיה ודאי נפגע שלא הוזמן ככה. כדי שלא לפגוע בו הכריע לשנות מהמנהג ולקיים את הפריון בלילה. גם כמכירת תמך שינה ממנהגו שנים רבות, והחל למכור גם אצל רב צעיר כדי לכבד אותו, הוא עצמו הציב צלחת בחדרו של הרב ועמד על כך שכל המתפללים יותירו נרבתם בצלחת כמנהג מקדמת דנא. חיבה יתרה הייתה לו לשמר מנהגים קדומים, כך הנהיג בכל ליל שמחת תורה שהיה יוצא מן הסוכה מלווה עם כל מתפללי בית הכנסת וספרי הנביאים בידיהם, וללכת בשירת 'ויהי ביסודון מלך' לבית הכנסת. מנהג זה ראה בבית הכנסת 'הגר"א' בתל אביב ושמו במשך שנים רבות. לימים הורה לפתע לחרול, כששאלו אותו על כך גילה שהיו ומינו רב חדש במקום, ומקור המנהג היה שבאים לרב לסוכתו, אין זה ראוי שיעשו כך עמו בעת שיוצא מן הסוכה.

דיבורי רבות על הזהירות מלישון הרע, איך זה נראה מהמבט שלכם בבית?

הרייד רבליצקי: הזהירות מלישון הרע היתה אצלו באופן שלא נראה כמות, לא רק לא לרבוך על הזולת, לא ברמיזה, לא בהנהון, ולא בניגון של ריכוך. בשנים האחרונות אני עוזרת לו לסדר דברים, יום אחד הוא מתקשר אלי ואומר לי: 'זה לתועלת אז אני אומר לך, הדייר פלוגי לא שילם כבר כמה חודשים' מי הוא הדייר הזה, דוסי גם נפש, אבל גם בנושא תשלום וגם על כזה בן אדם אני רק אם זה לתועלת. ולא שלא הבין כמה שקרה סביב, הוא היה שנון ומבין דבר מתוך דבר, הוא היה בעל חוש הומור מעולה, עם עין ביקורתית ערה מאד, אבל כל הדושים האלו נכלמו בכל מה שנוגע לנטייה הסבעית של לראות בדעת חברו, ללכת רכיל, ונותנו אך ורק לדברי תורה.

גם כאשר מרובך היה בהשגה על דברים שהובאו בספר מסוים, הוא היה מאד ברור בהשגה, אבל הוא לא הוכיח את שם הספר ושם המחבר. בתפילת הגן היה חביב עליו מאד כל מי שבא להתפלל, שכן לא קל להתחזק טגין של נץ, לא רבים הם הקבועים ויש לילות שהקימה קשה מאד, מעטים הם הנאים. כיוון שכך היה שש על כל מי שקבע מקומו בתפילת הגן. ארע שהצטרף למניין אברך בר אוריין, כמובן שהאבא וצוק"ל שמח עמו והאיר לו פנים, באותה תקופה התרחשה פרשייה ציבורית מסוימת שבמרכזה עמדה דמות נודעת, אותו אברך ריכז סרה באותה דמות. האבא וצוק"ל מחה על כך, היסה אותו ואמר 'כאן

לא מדברים על אף אחד', הלה כעס מאד והתבטא 'אפילו על רשעים לא'. האבא חזר ואמר 'כאן לא מדברים על אף אחד', ע' - או לא אוכל להמשיך לבוא להתפלל כאן' - והריס האברך, 'אן, לא' השיב האבא וצוק"ל, וכך היה.

הרייד מומשיך: השמירה מהריבור כבר הייתה בשלב קבלת האינפורמציה, הוא מיד קילף את הקליפה הסביבתית על כל הצדדים החברתיים שלה, דבר שאדם רגיל מיד מתייחס אליהם ורואה בשלב הראשון רק את הצדדים האלו, אבל הוא מיד ניתב את ההתייחסות רק אל ההלכה, אל מה שזה מחייב לעשות. אם ראתה תאונה דרכים קשה, היה מקבל עליו צום, לא היה חשוכו לו הגורמים הטכניים של התאונה, הוא ראה רק את הצד המחיית: מבחינת ההלכה, מבחינת התורה. כאשר שמע שיש גזירה מסוימת היה צם כדי שהגזירה תתבטל, לא עניין אותו שהוא זה מה שדחתה סביב, הוא פשוט לא היה שם, הוא חי רק את המשמעות ההלכתית המחייבת.

אילי נשאל, בילה, בנער, היה להנהיגותיו ביטוי גם בצורת החינוך שלכם?

הרייד רבליצקי: הוא לא הכביר את עולו, הוא עמד על שמירת ההלכה אבל לא תבע ולא הוכיח את כל ההנהגות שהוא הנהיג עצמו בהן. הוא לא דרש נאטנו לקום לתפילת הנץ, אבל הוא הוכיח שלא לאחר זמן קריאת שמע. בשולחן השבת הוא היה יושב עם עצמו, הוא לא ריכז, ידענו שהסיבה היא הנהגתו שלא לרבוך שום שיחה חולין ביום שבת, הוא היה מסביר כל הנהגה שלו, השתבחנו בזה, התנאינו בזה, היינו חלק מזה וקיבלנו את זה בהערצה. אבל הוא עצמו לא תבע נאטנו לנהוג באותן הנהגות שסלסל בהן, לא נץ, לא תעניות ריבור ווראי שלא תעניות ממש.

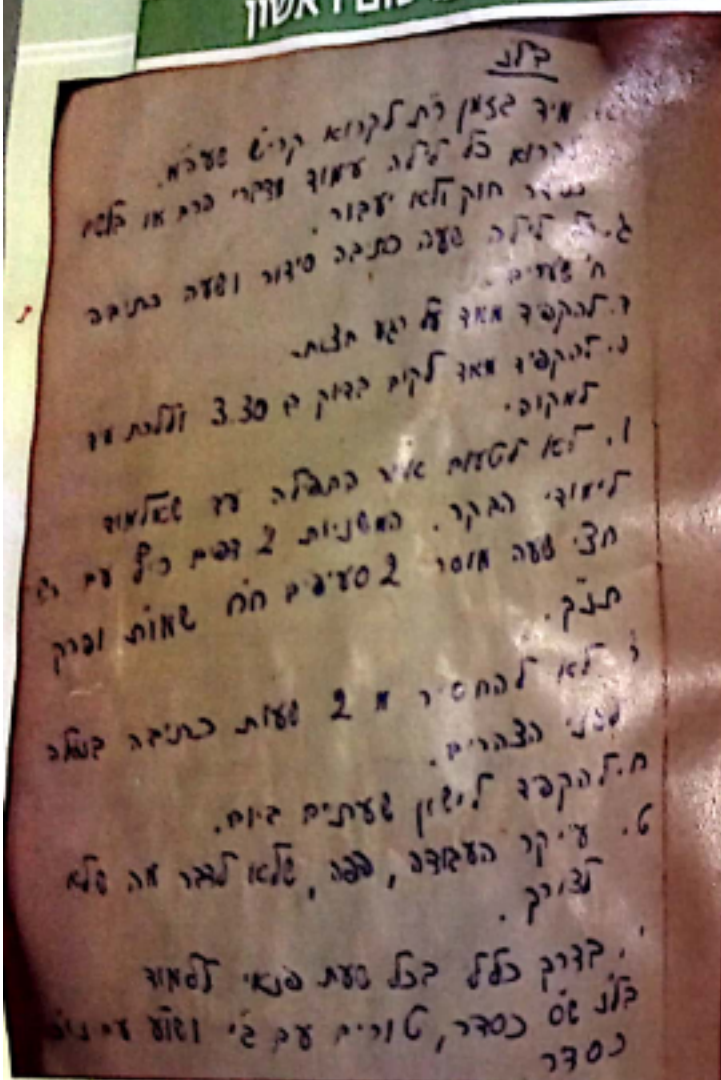
היה איזה ציר מסוים בהנהגות שלו?

הרייד רבליצקי: שלמות. בכל מקום שכתוב במשנה ברורה או בהלכה 'בעל נפש יחמיר' ראה לחובה לנהוג כך, שהרי למי הדברים אמורים, הלכתי למשיחא אם כתוב בהלכה להחמיר בעשרת ימי תשובה כפת עכו"ם, הוא החמיר בכל מיני הנהגות נוספות של חומרא בימים אלו. את הארבעה צומות בעל נפש יתחיל מהלילה, או הוא התחיל מהלילה. **ממתי חצי שנה היה שרר בהעניות.** היה צם שוכב"ט כל ההעניות, הוא לא רק התחיל בשוכב"ט כי הוא רצה להגיע לפיר תעניות ושוכב"ט זה רק ארבעים, אז הוא היה צם כל ימי שיש כל השנה הוא היה צם מי"ו בתמוז עד י"ד טבת באב. אחד הד מטי"ו ועד יום הכיפורים. בימים שבין י"ז בתמוז ל"א טבת הוא היה צם אוכל כלילה, אבל גם מה שאכל בלילות היה מתנזר מכל דבר שהוא מן החי כילל ביצים.

אימא עליה השלום אמרה לי שבצעירותו היה צם גם 'הפסקות' שני ימים רצוף. השנה כשהיה מאושפז בבית חולים בט' בתמוז שחל ביום שיש, אמר לי היום יש שלוש סיבות לצום, אחד יום שיש בעלמא, פרשת חוקת, וט' תמוז שבו נבקעה העיר, אף על פי שכתוב בהלכה שלא נקבע לצום, אבל כשער הציון כתוב שהמגן אברהם כתב שבעל נפש צום, או יש סיבה לצום, נו, שלוש סיבות לצום. בפועל הוא לא יכול היה לצום בשל מצבו הבריאותי, הוא ערך התרת נדרים. שאלתי

'פנקסי הקבלות שנחשפו' - פרסום ראשון

אוצרות בלתי נדלים הותיר אחריו הנאון הצדיק רבי שריה צוק"ל, נאות מכתיבים, כתבים, הערות והארות בכל מקצועות התורה.

אך בין שלל הכתבים התגלו 'פנקסי הקבלות'. אלו כתובים בכתב ברור ובהיר, מסמנות את סימני הדרך לעלייה המטאורית לפסגות הרוחניות, הרישום הערכני של הקבלות לשנה החדשה, מלמדות שבשנה הקודמת הגשמו 'הקבלות', שכן המשיך העלייה ההדרגתית מעירה על מידת הנחישות והאמון העצמי במילוי 'הקבלות'.

כך מתוך רישום רקרני עולה רשומת הענקים של מי שכגיל צעיר קירש עצמו ואת אורחות חייו להנהגת חסידים קרמונים ואנשי מעשה. יש להבין שהקבלות האלו נרשמו בגיל צעיר, והן היוו תמורה הדרגתית לאותה גרלות נשגבה שעלה והתעלה עד יוסף האורח ממש. הרשימות האלו נכונות לזמן קבלתן, אך אינן אלא כטיפת מן הים וטראה מקום בעלמא להתנהגותו המרדונית והשם אורדותיו שהיו נחלת חייו.

נציג כאן מספר שורות מתוך עשרות רשימות: להקפיד מאד מאוד להיות שר בחצות והתקנה לוח שלא לשבב אפילו בדרך עראי לפני חצות במיטתו מתחילת הלילה והם לא למסור שנתו לאחרים דאין זה מועיל.

לא לטעום אחר התפילות, עד שאלמור סדר הלימוד של הבוקר, חצי יומה, שני חמים ויוק עם רשיו, וצו שקט מוסר, שני פנימים וסין חיים, שניים מקרא ואחד תרגום, וסרק תניק.

ללמוד שנים מסדר, עם נזר ובית יוסף ונושאי בליס מסדר.

לחזור בכל יום יום המוות ולתאר לעצמו במחשבו עומק ומעמק הדיון וכן לתאר לעצמו במחשבו עומק ומעמק הדיון וכן לתאר לעצמו תמיד עומק הדיון והגהנום האין נקרא ויצא מדי שמונה.

יום ב' בשבוע כל היום בטלית ותפילין וצום והתבודדות וקבלה ותענית ליבור ובשמועות שובבים אי קרב ראש תודש וזה במשך שנה. כדברי עם איש ידוע מי שיחזק לכל אוציא שום מילה אשר ידחה בת מעין

הנפש ולהורג בתשובה אך קיימתי תפילין, תורה ושמירת הלשון בדף הנושא את התאריך י"א אלול תשכ"ד כתוב בסותרת שדר אלול לכל השנים לאורך ימים ושנים עד יום הביטורים.

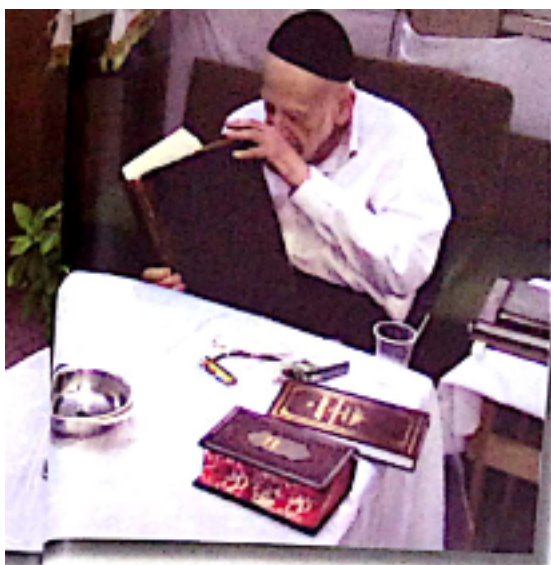
בהמשך לאורך כעשרים קבלות, שנים אלו לטנות חסיד החיים בן הקצה אל הקצה, עד כמה שאפשר לשבת במישר בלילות ותפילין כל היום, ללמוד מוסר שעה, חצי שעה שעה, ולומר בלי נזר מראש תודש אלו עד שמיני עצרת בהאידיא עם יין חלקה, שש חמים ליום, כמו בן ללמוד מראש תודש אלול עד שמיני עצרת וזהר חתונות של חסיד ולתחיל בשנת הבאה במסע מספיקי אשת קר, וכן בלי נזר כל השנים על המדר.

מגם בכבודו כדוש השקעה. שלא לדבר בבני אדם ולא להאכיר שמם כי אם לצורך גדול. לדבר כל הדברים בנחת בתן וסיוס ולשון רכה ולשון יפה וקול נמוך מאד בשל שבשפלים ומסחות שבסחותם לפני בני מלכים בן יחזי תדברים לפני כל אדם.

בדף שנושא את התאריך 'יום ל"ד בעומר תשכ"ד' ותחתיו קטני לעשות דיוק בקבלות גדולות: 'שלא לישן במטת לקט יותר מחמש וחצי שעות לרבות שבת וימים טובים'. בהמשך: 'הוסכם בלי נזר לעת עתה עד שיהיו שבועות שנה זו, שעה בעוף א"ר וז' אם לא אקום בלי נזר לצום יום'.

'שלא למעום בלי זמל ואם אבנע קלי לתת בלי נזר חששים ללי לצדקה על כל פעם'.

שלושה פעמים ביום לעשות חשבון

אותו מתי הריחל עוד פעם ב' תמוז ביום שישי הוא חתום על
א"ר את התאריך על פי החשבון.

היתה לו חיבה עצומה לקיים מנהגים והנהגות שהיו בטר' מת
בצורה, והתוך חיבת הצורה היה הישג לשיטת שיטת אפילו
החוקית. היו לו תפילין מיוחדות שהיה דקם על זה דרש"י
הבנים למת המונהג היו כולנו מניחים רש"י מה המיוחד
בשלו התשובה היא שיש בחלוקת הראש והמבט אך
לעשות את המנהגות והמנהגות, ה"ו כותב הצעה כיצד
לכתוב את המנהגות עם היות שיהא טוב לכת' השיטות. אנהגו
כתובים כפי הצעת ה"ו, אבל יש מהפוסקים שלא מכללים את
דעתו ולשיטתם אין עלולים להפסיד את שתי השיטות, אנהגו
אנו לא פוסקים כך, אבל הוא חתם לשיטת אלו, ולכן הוא
הגיה גם את הדעה המסורתית של הרמב"ם וזה השקפה של דרש"י
- רמב"ם, כך שהוא הניח את הדרש"י המקובל, רש"י רמב"ם,
רבינו חנן, שימועא רבא. הוא היה עשור בתפילין בכל היום
סוף, גם בשינוא נוסע ברכבים היו התפילין עליו תחת המעט.
מה המנהג האמיתי שבישר את הקנז?

הריד רבליצקי: אם אהר' לא ידע, תעלומה, סוד ר' ליראץ,
כל המנהג שמועדות והשערות.

הנהגות כאלו צריך גם שיהיה כמו האיסור עליה תשלום
שלאפשר את זה.

מיראץ, הוא חתם כמה פעמים בספריו בהקדמת הכרת
טובה על כל אשר נמלח, הוא חי בעבודת ר' המידות, על
זמן בילוי או חתם שיהיה כמלח, מאן דבר שיהיה הכרח יום
שלו היה סב סביב עבודת הקודש שלו, הוא השכים במוסר
קיום הנז, נטילה ידיים שלו היתה עבודה שלמה, אחר כך
אמירות שלמות הכל בחינת התנועות, מקוה, הנהגות
ושום עוד תפילות ואמירות קבועות דבר רבדו על אופנה,
אחר כך הולך לבית הכנסת לתפילות ותפילות שהיה עבודת
עבודה כל בוקר מחר, ולאחר מידים המועדים מיעורים של
לימוד גמרא, מוסר, מתיבת חידושים ומכתבים ויום המידות
למדרות, עד חצות ליל ואמירות 'תיקון חצות', כך, לאורך כל
השנים כולם שרים בעבודת ר' לא יסבחו, וכן התפילות היו
קבועים כעמדי איתן, כמאמר חבת חלבית 'לך היום ופירות',
כל המידות היו מוסמים בהתאם לשמן התפילה ולא להיפך,
המושג 'עבוד התפילה' קיבל אצלו משמעות מיוחדת, התפילה
היתה עבוד מועד בלתי ניתן לערעור, במלל נשאל המנים היה
אצלו לא לוח של שנה אלא לוח של חיים.

אך נראתה שבת?

הוא לא דיבר כלל. אפילו לא נקט על הדלת בשום חשש
השבת סוד שבת, אך ידע שהגיע זה עשר ליד הדלת
והשמיץ קול כפי כמין יסוד, כך ידעו שהגיע ופתחו את
הדלת, תהגות אלו לא העיבו על גווע השבת אלא להפך
העצימו אותו, בגלל שהוא לא חבץ את כאחרים אבל בבית
השו השבת הוא יום נעלה ומקודש.

אך הוא חתם ונחת ויחשלים מהם שאב את הדין בהדין
הדין רבליצקי: שבת תש"א בשינוא המלחמה, האיסורים
השבינו את כל אבות, ניתנה אפשרות לעבור לירושלים.
המורים שלו ניצלו את עובדי לירושלים עד יעבור זמן, הוא

סומך שבת קודש

דק בצדיקי ירושלים במיוחד בשמחת 'שערי חסד' בהגאון
הצדיק רבי שמואל פירמן וצוק'ל, הוא היה או בין גיל חמש
עשרה לעשרים ואחד, נפשו דבקה באנשי הסוד והמעלה, הוא
הסתובב ביניהם, עמד על סודם, שיטת אותם ולמד תורת
הקבלה ספרים, אבל הוא לא הסתפק בלימוד ודיעה אלא היה
למאיר דעובדין בהנהגות של חסידות וזהירות מופלגת בכל
אידת חיו, הואם בפנקסי הקבלות נראה מסגרת ג.ט. אך כל
ימיו מנעוה ועד בגרות היו פולם עשוי שלבים של קבלות
נשגבות שנידורא בסטי' שמיא, ידוע ההקפדה שלו על אמירת
'תיקון חצות' בדרך המקובלים, אבל מצאנו בספר 'תיקון חצות'
מתאריך מהיותו בן חמש עשרה, מושגים כאלו לנער צעיר.

המורים מקבלים משנה השתאות בפרט שמדובר בנער שלא
גרל בבית של סגפנות מלשון המעטה, הבית של הסבא היה
ברחובות גדולות, אני עוד זוכר את הבית בתל אביב שהיה בסגנון
עשיר ורחב ידיים, הוא היה בית וועד לנכבדי איץ, כאשר הם
הגיעו מריגה, האבא היה ילד קטן, הם באו והביאו עמם עוזות
מיוחדות שהיתה האופנת של הילד, כמקובל בבתי שועים
בתקופה ההיא, האבא זכינו לברכה סיפר לי שבאשר פריצה
מלחמת העולם והאופנת נאלצה לשוב לבריגיה, הוא ביקשה
לחפור כמנו, אך הוא היה או בתפילה, כאשר שב מבריגיה,
ונודע לו שהיא עובת הוא פרץ בבכי, כך מתוך ילדות של
תפניות, נססו כספה ואיוותה לפסגות רוחניים, הוא קיבל
על עצמו קבלות אחר קבלות של חיי פרישות וצינות מתוך
התעלות מרוחניות של לימוד בגולה ונסתר והיפך ידיעות
רחבות בכל חלקי התורה.

מחובב הניעה הייתה הקבלות

הריד רבליצקי: זה סיפור מיוחד, בתקופה שעוד התגורר
לאחר גישוריו בחיבה, עברה אצלו עוזות בית אשה ולישנות,
שהתברר שהוא רחבנית אסת המקובל רבי מרדכי שרעבי
וצוק'ל, הוא שה לאבא ע"ה שבעלה שוסק בקבלות, מתוך
כך ניצר השנה, האבא וצוק'ל שהיה או בן עשרים ואחד וחפץ
ללמוד קבלות היה לתלמידו של המקובל רבי מרדכי וצוק'ל,
מתוך החיבה הזו עמד האבא וצוק'ל על מצבו הכלכלי
הדחוי ביותר של רבי מרדכי וצוק'ל והוא החזיק אותו ותמך
בחייו צדק, אך שם שהתקופה המסוימת שבה קימתי והתמורה

מתי הוא הגיע לבני ברק?
הרי"ר דבליצקי: לאחר נישואיו התגורר בבית בפאתי שכונת
רחביה, עד שהבריטים חמדו את הבית הזה, והוא עבר לגור
ברמת גן ואחר כך בבני ברק.

בבני ברק התוודע למרן החזון איש? זי"א?
הרי"ר דבליצקי: בעת שהתגורר ברמת גן היה חולך כל יום
כבושך להתפלל ב'נצ' אצל מרן החזון איש זי"א, היה חולך
כבודת דרך ארוכה כדי להתפלל אצל מרן החזון איש זי"א.
אבל בעודו נער בן חמש עשרה, התפלל פעם בבית מרן החזון
איש זצוק"ל שהתגורר אז ברחוב 'חתם סופר', האבא זצוק"ל
היה מבטא את התיבות באותיותיהם כבר אז, כשהסתיימה
התפילה, התעניין מרן החזון איש לדעת מי זה שהתפלל כל
כך במתינות. כמו ככל מקום גם אצל מרן החזון איש ראה הכל
חבר הכל. כך למשל יכול היה לרונ עם מרן שר התורה שלי"ט
האם בשקלים קראו אצל מרן החזון איש בספר אחר או בשני
ספרים. מרן שר התורה שלי"ט העיד שהוציאו שני ספרים,
והאבא זצוק"ל אמר שהוציאו ספר אחד. זה היה מכיוון עין
מיוחדת לשים לב כשעת מעשה ולזכור זאת לימים רבים. יש
מי שטען שמה שהאבא זצוק"ל ובר שהוציאו ספר אחד, זה היה
בעת שהגאון רבי יוסף דינקלס זצוק"ל היה מתפלל שם, וידוע
שרבי יוסף דינקלס זצוק"ל היה תקיף בדעתו ומרן החזון איש
וצוק"ל היה מורה לשמוע להוראתו ולא לעבור על דבריו גם
כשמרן החזון איש זי"א סבר אחרת.

שמעתי מהאבא זצוק"ל שמרן החזון איש פעם דיבר על
היראת שמים של הגאון רבי יוסף דינקלס זצוק"ל וגטייתו
להחזיר, מרן זי"א אמר בבת שהוקדעו וזו עמ שטייט אין שולחן
ערוך מותר, קאטט איהם געזונט. - היכן שכתוב בשולחן ערוך
מותר, עולה לו כבדיות. מספרים שבאשר גזמו בשנת השביעית
את הגדר חי בכניסה לבית מרן החזון איש זי"א, כדי שיוכלו
להיכנס, טיפא הגאון רבי יוסף זצוק"ל להוסיף לבוא להתפלל.
נרמה שובת לויכחו אותו כל בית ישראל מכל החצונות
כולם.

הרי"ר דבליצקי: הוא ברח מהתחלוקת כמו תאש. אבל בררר
כלל מי שלא נוקט עמדה גורר על עצמו מעט מהצדדים, אבל
הוא נשאר טוב עם כולם. מולם העריץ אותו, וראו בו תמים
דרך עמם. מוזני הערה חרדית ועד דני מתנחלים והאמריים
שלו פרסמו ב'העמק' של נטורי קרתא ובפרסומים של חוגים
של אגודת ישראל ושאלה מנגנון.

יש אחד שגד בקרית ארבע הגיע לנחש בשבועה עם מראה של
מתנחל עם כיפה סרוגה, הגיע יום יום בשבועה והגית את הגנן
כדי להקליט כל סיפור שהשטייט מי מהמתנחלים. הוא חש את
האבא אישית, אהבת האמת הייתה יצוקה בו והוא למד מכולם.
יודעי אחד פשוט למראה ביקש להתארח כליל שבת אצל האבא
זצוק"ל, הוא קיבל את הסכמתו, הלה ישוב בסעודה ועקב אחר
דגהטו של האבא זצוק"ל, על דבר מסוים העיד שלדעתו אין
זה נכון, האבא זצוק"ל שמע והסכים סבר וקיבל. בספרים שלו
יכול להביא ספרים של נערים שמים כמקור לנושא הגידול, אם
זה היה נראה לו ומסתבר צייטם אותו, לא טשנה מי הוא ומה הוא,
קיבל את האמת ממי שאמרה.

בגדלות נשגבה, הייתה אותה תקופת נערות ובחירות אצל
מקבלי ירושלים, פעם התבטא בעצות: 'הבני חייב הכרת הטוב
להטיים האיטלקי שהפציץ את תל אביב', שכן אי לא היה
יומא לא היו עוברים לירושלים ולא היה זוכה לגדלות העצומה
לה זכה בירושלים.

היכן הוא למד לפני שהגיע לירושלים?
הרי"ר דבליצקי: הסבא הרי"ר בצלאל דבליצקי עלה בשנת
תרצ"ד מריגה שבליטביה. שם התעשר, הוא בא עם דונט, אותו
הסביל לנצל כדי לפעול פעילות חשיכות בארץ. בתל אביב
הוא יסר יחד עם חבר מרעים את בית הכנסת הגדול, שם כיהן
הגאון רבי יוסף צבי הלוי זצוק"ל חתנו של רבי נפתלי צבי
הרץ זצוק"ל רבה של יפו. בתל אביב התרכזו רבנים פליטי
רוסיה וליטא, לרובם כך הסבא ייסד ארגון 'כנסת הרבנים פליטי
רוסיה'. בין אותן רסוריות של רבנים, היה הגאון רבי יהואל
ישראלוב זצוק"ל. הוא היה מגיד מישורים ומנהיג פרטנו בחסד
עליון. בליטא עמד בראש ארגון 'תפארת בחרים' שהציל
נערים מניסיונות התקופה, הסבא ביקש ממנו שילמד עם האבא
זצוק"ל.

הסבא רבי בצלאל זצוק"ל היה בעל תודעה עצומה של
פעילות למען הכלל. האבא זצוק"ל סיפר שפעם בעודם נרים
בירושלים הגיע לבית הסבא בערב שבת קודש. הסבא פנה אליו
ואמר לו, ראה אינני יכול להיכנס לשבת רגוע, ולמה, שמעתי
שיש רב חסידי מבורר שהתן ונג שעדיין לא הגיע לגיל החוקי
לנישואין, עקב כך הוא חושש במעצר, איך אוכל להיכנס לשבת
כשאני יודע שרב תלמיד חכם קשים יושב במעצר, הוא פנה אל
האבא ואמר לו, חיסע לבית המעצר ותאמר שאני מוכן לערוב
בכל סכום כדי שישחררו את הרב. האבא אמר לו שהוא לא רואה
עצמו מתאים לפעילות כזו, אבל יש לו חבר שמתאים לכך.

אבא פנה לחבר הזה, והלה נסע לבית המעצר, אך ארדכו ורבי
התברר שבני ההתלה של אותו רב כבר דאגו לשחרור. עוברת
נוספת סיפר, שפעם הסבא הלך ליספת הים, בעודו יושב שם
הבדיו ביהודי שפניו רעות, שאל אותו למה נפל פניך הלה
השיב בעצב שהמים מקד פרנסתו מת ועתה הוא נסול פרנסה
בארץ לו פרנסה להביא לביתו. הסבא שמע ואמר לו על אתר, לך
התנה לך סיס חוק ובריא ואני אשלם זאת.